

магарета!“ Баща ми стоеше мълчаливъ, намусенъ, леденъ...

Остана небитъ само главния бунтовникъ. Той си честитѣше мълкомъ това щастие, докато битиѣ, превивайки се отъ болки, хвърляха злобни погледи на него, пощадения, възмутени отъ това несправедливо правосъдие. Но веднага се разбра, че и неговата присъда била подписана въ учителската стая. Войводата бѣше наказанъ по следния начинъ: почерниха му лицето съ сажди, додето заприлича на негръ, па накараха ученицитѣ наредъ да минаватъ край него и да му се присмиватъ. Но този последниятъ извика отчаянъ и падна въ несвѣсъ. Изнесоха го да го свѣстятъ при чешмата... Моето припадане — защото негрътъ бѣше пишещиятъ — порази силно баща ми. У дома, като се видѣхме, той бѣше благъ. Казаха ми домашнитѣ, че той се върналъ съ овлажнѣли очи...

На 15 годишна възраст Иванъ Минчевъ напусналъ бащиния си домъ и заминалъ въ Калоферъ да учи гръцки езикъ при прочутия даскалъ Ботя Петковъ, баща на поета-бунтовникъ Хр. Ботевъ. Понеже завършилъ вече Сопотското училище, той билъ приетъ отъ даскалъ Ботя за неговъ помощникъ, та станалъ едновременно и учителъ, и ученикъ. Въ Калоферъ Вазовъ намѣрилъ възможность не само да учи уроцитѣ си по гръцки, но и да чете презъ свободното си време български и руски книги и да влиза въ чести разговори съ учения учителъ. А бащата на Ботева билъ бележита личностъ. Той билъ учителъ не само на юношитѣ, но и на възрастнитѣ, предъ които често държалъ пламенни речи, пишелъ по вестницитѣ и работѣлъ за пробуждането на своя народъ. Тукъ Вазовъ прочелъ